

KAŽDÝ JEDNOU ZESTÁRNEME

Jednou z negativních stránek naší společnosti je to, že dává starým lidem pocit vlastní nepotřebnosti, protože nejsou ani přitažliví, ani výkonní, což jsou vlastnosti, jimž se naše společnost klaní. Staří lidé nás uvádějí do rozpaků, ba přímo nás děsí zčásti proto, jak nám připomínají, že i my jednoho dne zestárneme a ztratíme kvality, kvůli kterým nás druzí obdivují.

Kdybychom však dokázali čerpat z nahromaděné moudrosti a zkušenosti starých lidí, kdybychom jim mohli nabídnout ne kulečnickový stůl a pracovní terapii, ale možnost být skutečně užitečnými, bylo by to pro všechny požehnáním.

Navštívil jsem obce na Floridě, obývané téměř výhradně starými lidmi, kteří nic nedělají a jen ubíjejí čas, dívají se na televizní programy, jejichž dialogy neslyší, a nakupují kosmetiku, kterou nepotřebují, jen aby měli co dělat.

Ale navštívil jsem i jiné obce, kde staří lidé chodí do veřejných škol, aby vydávali obědy, nebo pomáhali dětem, které mají potíže se čtením, nebo dělali „náhradní babičky a dědečky“. Potřeba cítit se užitečný a důležitý přetrvává až do poslední etapy života.

Psycholog Erik Erikson napsal, že lidé vstupující do poslední fáze svého života musejí volit mezi zaměřením jen na sebe a své problémy, anebo na starost o příští generaci a o to, jaký svět jí zanecháváme. Takový postoj nás vyvádí ze sebe a přiděluje nám roli, kterou máme ve světě hrát.

*Se svolením zpracováno podle knihy Harold S. Kushner,
Aby měl život smysl, kterou vydalo nakladatelství Portál. Redakčně upraveno.*

STAŘÍ NA OKRAJI SPOLEČNOSTI?

Civilizace, v níž není místo pro staré, protože jsou s nimi problémy, v sobě nosí virus smrti, poněvadž se zbavuje svých kořenů. Církev se nemůže a nechce přizpůsobovat mentalitě nevšímavosti, a tím méně lhostejnosti a pohrdání vůči stáří. Musíme probouzet smysl vděčnosti, vážnosti, přívětivosti, aby se staří lidé mohli cítit součástí své komunity. Staří lidé zde byli před námi na stejné cestě, ve stejném domě a v našem každodenním boji o důstojný život. Velmi bych si proto přál, aby církev překypovala radostí ze vzájemného objetí mladých a starých lidí!

(Papež František, Amoris Laetitia)

*„Bože, nezavrhuj mě v čas stáří,
neopouštěj mě, až ochabnou síly“ (Žl 71,9).*